

คนไทยไม่เคยเห็น

พบภาพและข่าวจากเพื่อนหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ **ผู้จัดการ** ส่วนที่ว่าด้วยประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นข้อเขียนที่แปลมาจาก **หลี่เหวินเหลียง** ซึ่งกล่าวถึงนายกรัฐมนตรี **เหวินเจียเป่า** ของเขาว่า 4 ปี มาแล้ว ที่นายกฯ เหวิน ทำงานตลอดเวลา ไม่ได้กลับบ้านไปอยู่กับครอบครัวตอนหยุดตรุษจีน

ปี 2006 นี้ก็เช่นเดียวกัน นายกฯ เหวินพร้อมผู้ติดตามเพียง 3-4 คน เดินทางไปเยี่ยมประชาชนในมณฑลซานตง, ซานซี, เหลียวหนิง โดยไปกินอยู่สนทนาเรื่องราวต่าง ๆ กับชาวบ้าน

ชาวบ้านต่างพากันขอบคุณนายกฯ ที่ให้ความสนใจชีวิตพวกเขาอย่างอบอุ่น แต่นายกฯ เหวินกลับขอบคุณชาวบ้านที่ไว้ใจรัฐบาล

ที่สำคัญ เมื่อภาพถ่ายนายกฯ สวมเสื้อนวมสีเขียว ระหว่างพบปะชาวบ้าน ปรากฏต่อสาธารณะก็มีผู้จดจำเสื้อนวมตัวเดียวกันนี้ ที่นายกฯ เหวินสวมในกาลเทศะต่าง ๆ เมื่อ 10 ปีก่อนได้เสียดังซึ่งสรรเสริญความเรียบง่าย สมถะ มัธยัสถ์ของนายกฯ จึงแพร่หลายไปทั่วตลอดระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา ประเทศจีนก้าวหน้าเปลี่ยนผ่านสภาพต่าง ๆ ไปใหญ่หลวง

โดยเฉพาะการเติบโตทางธุรกิจ ที่นักธุรกิจจีนหลาย ๆ วงการร่ำรวยและขยายกิจการไปได้กว้างขวาง แต่นายกฯ คนปัจจุบันของพวกเขายังใช้เสื้อผ้าตัวเดิมอยู่

ที่ทำให้นายกฯ เหวินถูกเอ่ยชื่อเทียบเท่าอดีตนายกฯ โจวเอนไหล ซึ่งชาวจีนรักมากที่สุดและเด็งเสี่ยวผิง ที่ชาวจีนชื่นชม

คุยกันเมื่อสัปดาห์ก่อนว่าการเติบโตทางการเรียนรู้ของเราผ่านสื่อ อย่างเช่น นิตยสาร เป็นอาทิให้อะไรกับสังคม โดยเฉพาะคนรุ่นใหม่ที่กำลังเติบโตขึ้นบ้าง นอกจากการกระตุ้นการใช้จ่ายใช้สอยหรือการเสนอสินค้าให้บริโภค

หนังสือเด็กสาว ๆ ก่อนวัยรุ่น มีอยู่หลายเล่มบนแผง แต่มิได้ให้สิ่งที่เรียกได้ว่าเพิ่มพูนสติปัญญาผู้อ่านเลย

มีแต่แนะนำให้ซื้อเสื้อผ้า เครื่องใช้ไม้สอย เครื่องประดับ รู้จักใช้เครื่องสำอาง งามายกันอยู่แต่จะใช้ครีมทาหน้าทาตัวทาหัวทักแร้ให้ขาว หรือหาน้ำหอมกับโลชั่นที่ใช้แล้วเพศตรงข้ามมากลุ่มมุ่ม

บุคคลตัวอย่างที่หามาสัมภาษณ์ให้ฟัง ก็ล้วนเป็นลูกหลานตระกูลร่ำรวย ที่แม้ยังเป็นนักเรียนนักศึกษาอยู่แต่ก็ชำนาญมากแล้วกับการใช้จ่ายใช้สอยมีอยู่บ้างบางรายที่เริ่มทำมาหากิน ถึงจะทำได้มาหากินประสาคนมีเงินก็ยังมีดีที่คิดทำและลงมือ

การขยายตัวของชนชั้นกลางในบ้านเรา ที่หลายคนอาจจะเคยคุยสู่กันฟังด้วยซ้ำว่าเป็นชนชั้นที่สามารถเลือกหรือเล่นนายกรัฐมนตรีได้ สำคัญตรงไหน หากเป็นการเติบโตขึ้นรู้จักแต่บริโภคเฉพาะชนชั้น

ที่ทำมาหาได้ แต่คนส่วนใหญ่อีกจำนวนมากในประเทศที่เป็นเกษตรกรและผู้ใช้แรงงาน ยังตรากตรำอยู่ตามไร่นาและโรงงาน สร้างผลกำไรให้ชนชั้นกลางอย่างเรา หรือนายทุนเจ้าของกิจการ เจ้าที่ดิน อยู่สุขสบาย

โดยพวกเขายังยากจน ไร้การศึกษาและเจ็บป่วยเรื้อรัง

การขยายตัวของสื่อที่เจาะประเภทได้มากขึ้นในปัจจุบัน บนแผงหนังสือ ที่แม้ดูว่าทำได้อิสรระกว่าวิทยุโทรทัศน์ซึ่งมีรัฐบาลคอยเงี่ยหูฟัง แต่การขยายตัวนั้นจะมีผลประโยชน์อะไร หากไม่ช่วยแก้ปัญหารากฐานของเพื่อนร่วมสังคม ให้เติบโตขึ้นได้เช่นเดียวกับเราที่มีโอกาสกว่า และบริโภคได้มากกว่า

ถ้าสื่อไม่สามารถปลุกฝังเด็กและเยาวชนของเราให้หุดตาสว่างแต่วันนี้

พวกเขาจะเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่แบบไหน ไม่เป็นที่สงสัยเลย...